

Γαμήλια γιορτή (Λουκ. ιδ 16-24) (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

24 Δεκεμβρίου 1989

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και

του Αγίου Πνεύματος

Πόσο συχνά έχουμε ακούσει την σημερινή παραβολή για κείνους που κλήθηκαν στη Γαμήλια Γιορτή του Βασιλιά, και αρνήθηκαν να πάνε. Ο ένας είχε αποκτήσει ένα κομμάτι γης· νόμιζε ότι του ανήκε· στην πραγματικότητα ήταν τόσο δεμένος που δεν μπορούσε ν' αποδεσμευτεί απ' αυτήν· ήταν φυλακισμένος σ' αυτό που νόμιζε ότι του ανήκε. Και το ίδιο συμβαίνει με ο,τι νομίζουμε ότι κατέχουμε· μας αρκεί να

κρατάμε στα χέρια μας το πιο ασήμαντο πράγμα – και αυτό το χέρι γίνεται ξένο προς εμάς· δεν μπορούμε πλέον να το χρησιμοποιήσουμε, δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το μπράτσο μας, όλο το σώμα μας εξαρτάται από αυτό που κατέχουμε ή φανταζόμαστε ότι κατέχουμε: είμαστε δέσμοί του.

Άλλοι άνθρωποι αρνήθηκαν να έλθουν επειδή είχαν αγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια: έπρεπε να τα δοκιμάσουν, έπρεπε να τελειώσουν μια εργασία, είχαν όπως νόμιζαν μιαν αποστολή στη ζωή τους, για τούτο τον λόγο δεν είχαν χρόνο για οτιδήποτε πέρα απ' ο,τι αποτελούσε την προσωπική τους μέριμνα.

Και ο τελευταίος που κλήθηκε αρνήθηκε να πάει επειδή η καρδιά του ήταν γεμάτη από τη χαρά του, έχοντας παντρευτεί, πως θα μπορούσε να ασχοληθεί με τον γάμο κάποιου άλλου; Ήταν γεμάτος από την δική του χαρά – πως θα μπορούσε να συμμετέχει στη χαρά κάποιου άλλου;

Κι έτσι όλοι τους αρνήθηκαν το κάλεσμα.

Τούτη η παραβολή δεν μας αφορά άμεσα; Ο καθένας μας κατέχει κάτι που θεωρεί τόσο σημαντικό που είναι έτοιμος να γυρίσει την πλάτη του στον Θεό – ναι, στον Θεό: δεν υπάρχει χρόνος για προσευχή, για λατρεία. Την ίδια ώρα απορρίπτουμε άλλους ανθρώπους που μας χρειάζονται, επειδή είμαστε απασχολημένοι με τις δουλειές μας;

Και πόσο συχνά συμβαίνει να είμαστε γεμάτοι από χαρά ή λύπη – αλλά ανήκουν σ' εμάς, τα έχουμε κλείσει στην καρδιά μας, δεν έχουμε χρόνο για την λύπη ή την χαρά κάποιου άλλου.

Αλλά τότε, τι θα πρέπει να κάνουμε; Κάθε Κυριακή στην Θεία Λειτουργία ακούμε, «πάσαν την βιοτική αποθώμεθα μέριμναν»· σημαίνει ότι πρέπει να αρνηθούμε την γη όπου ζούμε, τις μέριμνές μας, τις χαρές και τις λύπες που έρχονται στον δρόμο μας; Όχι!

Αλλά υπάρχει ίσως μία απάντηση σ' αυτό το ερώτημα στις γραμμές που προηγούνται της Ευαγγελικής περικοπής στο Αποστολικό ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα, που μας λέει: Αναστηθήκατε με τον Χριστό; Βρίσκεστε εκεί που βρίσκεται; Είναι η ζωή σας κρυμμένη μαζί με τον Χριστό εις τον Θεό; Τι σημαίνει πραγματικά αυτό για μας; Σημαίνει ότι αν είμαστε νεκροί με τον θάνατο του Χριστού στο κάθε τι που καταστρέφει την αγάπη, την συμπόνοια, στο κάθε τι που έχει σαν κέντρο του τον εγωισμό, που είναι αγάπη για τον εαυτό μας, που δεν αφήνει χώρο για κανέναν παρά για τον εαυτό μας – εάν είμαστε νεκροί για όλα αυτά, και έχουμε αποδεχτεί την ζωή με τους όρους του Χριστού, έτοιμοι να ζήσουμε για τους άλλους, για τον Χριστό, να ζήσουμε για την χαρά και την ζωή

εκείνων που βρίσκονται γύρω μας – τότε έχουμε αναστηθεί μαζί με τον Χριστό, και η ζωή μας είναι πραγματικά κρυμμένη μαζί με τον Χριστό εις τον Θεό, βρίσκεται στα ίδια τα βάθη του Θεού και της θεϊκής αγάπης! Και τότε μπορούμε να γυρίσουμε προς την γη· τότε, αντί να κατέχουμε μπορούμε να υπηρετούμε, αντί να υπερισχύουμε μπορούμε να προσπαθούμε να γίνει η δική μας γη ελεύθερη, μέσα από μια πράξη αγάπης, από μια πράξη ευλάβειας, να γίνει γη του Θεού, να μπορεί να φέρει καρπούς, όχι σαν να βιάζεται από μας, σαν να ανήκει σε μας με τη βία, αλλά προσφέροντάς μας τους καρπούς της μέσα από μια πράξη σωτηρίας και ανταποδοτικής αγάπης. Το ίδιο ισχύει για τα έργα μας· καλούμαστε να διακονήσουμε, καλούμαστε να φτιάξουμε μια ζωή που να είναι για όλους πράξη ενδιαφέροντος, αγάπης, φροντίδας – τότε, ο,τι κάνουμε γίνεται έργο του Θεού, αποκτάει νόημα και δεν μας χωρίζει από τον Θεό.

Κι αν η χαρά έχει έλθει στην καρδιά μας, είναι δώρο του Θεού· αν η θλίψη έχει έλθει στην καρδιά μας, μπορούμε να την παρουσιάσουμε στον Θεό, για να γίνει ένα μέσα στο μυστήριο της σωτηρίας!

Ας προβληματιστούμε πάνω σ' αυτό! Ας παραμερίσουμε όλες τις μέριμνες τούτης της ζωής, που πάει να πει να είμαστε ελεύθεροι και όχι φυλακισμένοι: Ο Χριστός ήλθε να μας ελευθερώσει. Και τότε η γη και ο μόχθος μας και οι χαρές και οι θλίψεις μας θα γίνουν κομμάτι της Βασιλείας του Θεού. Τότε πραγματικά, η ζωή μας θα βρίσκεται κρυμμένη με τον Χριστό στον Θεό, αλλά έναν Θεό που διάλεξε ν' αγαπήσει τόσο τον κόσμο ώστε να ενδυθεί την ανθρώπινη σάρκα, να γίνει άνθρωπος ανάμεσα στους ανθρώπους, να φέρει στους ώμους Του την ανθρώπινη μοίρα, την κτιστότητα, την ζωή σ' έναν αμαρτωλό κόσμο, τις συνέπειες της ανθρώπινης αμαρτίας, και ακόμα την απώλεια του Θεού που είναι αυτό που σκοτώνει. Και αφού, μέσα από μια πράξη σωτηριολογική και λυτρωτική, τα αποδέχτηκε όλα, αναστήθηκε, και ο καθένας από εμάς μπορεί να εισέλθει στην αιώνια ζωή, τη ζωή της ανάστασης ενώνοντας τη ζωή του με αυτή του Χριστού. Αμήν.

Απόδοση Κειμένου: www.agiazoni.gr